

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

19 DECEMBRIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 44 (926) † ANUL 18

COLINDA, ÎNTRE REALITATE ȘI DENATURARE

Din cele mai vechi timpuri oamenii și-au ales diferite moduri de a-și manifesta credința în Dumnezeu. Fie prin muzică sau artă, fie prin scrieri sau practici bisericești, oamenii au răspuns chemării lăuntrice de a fi mereu în comuniune cu Creatorul lor. Unul dintre aceste moduri legate de sărbătoarea nașterii Domnului Iisus Hristos este, pentru poporul român, **colindul**. Întregul spectru al colindelor se poate înțelege ca o mică dogmatică vorbită și trăită. În mod sigur, colinda devine cea mai ușoară manifestare de învățare a adevărului bisericesc, tocmai pentru că ea nu este îngreunată de formule seci, de termeni tehnici, ci ea reprezintă „creația de geniu” a poporului care l-a simțit mereu aproape pe Dumnezeu. Colinda nu este altceva decât o Evanghelie populară, o Biblie nescrisă a Nașterii Domnului. Mai mult de atât, această Biblie nescrisă este mărturisită de toți cei ce o cântă și de cei ce o ascultă, deopotrivă. Alții transmit, alții primesc și toți se împărtășesc de comuniunea Adevărului, identificat în Persoana Mântuitorului Iisus Hristos. Dincolo de toate acestea, colindele unesc generații, unesc oameni și mentalități diferite, toate pentru un singur scop: *mărturisirea Celui care S-a născut în Betleemul Iudeii, pentru noi și pentru a noastră mântuire*. În ce măsură ceea ce primim prin intermediul televizorului sau al radioului este conform cu mesajul colindelor? Și mai mult de atât, în ce fel prezentăm și transmitem mesajul Nașterii Fiului lui Dumnezeu în contextul actual? Sunt doar câteva întrebări pe care poate orice creștin cu credință și cu bun simț și le pune atunci când stând în fața televizorului sau ascultând radioul este asaltat de colinde cu melos „dance” sau „pop-rock”, ca să nu spunem „manelistic”! Dar, conținutul literar al colindelor nu poate fi pretat „gusturilor” așa-zis moderne. Cum am putea să redăm prin muzică taina Întrupării? Printr-o muzică de petrecere sau printr-un ritm oriental sau occidental? Nicidecum, ci doar prin muzica conformă cu fondul literar, doar prin arta care are capacitatea să ajungă la inimile oamenilor pentru a le converti. Cum am putea reda simplitatea și în același timp grandiozitatea evenimentului Nașterii? Doar prin muzica ce e însoțită de simplitate și în același timp este pe aceeași linie cu textul. Pentru cei mai mulți creștini, colindul se trăiește ca atare: ca un eveniment unic, în care simplitatea, bucuria și smerenia se îmbină cu credința în Dumnezeu. Pentru ceilalți... colindul se trăiește ca o percepție a consumismului: totul e de vânzare și pentru vânzare, refuzând prin acceptarea acestei percepții să mai sesizeze frumosul din caraghios. În simplitatea colindei se sesizează simplitatea lui Iisus Hristos, Mesia cu chip luminos. Colindele se adresează acelor care își trăiesc dinamic viața în Hristos, și își asumă real și participativ numele de creștin.

Nașterea lui Hristos, Darul mai presus de daruri

De Crăciun, Dumnezeu-Tatăl Îl dăruiește lumii pe Dumnezeu-Fiul, Pruncul născut în ieslea Betleemului. Este ziua în care sărbătorim cel mai mare Dar pe care ni l-a făcut Dumnezeu de la creație, pe Domnul nostru Iisus Hristos. La sărbătoarea Nașterii Sale, Mântuitorul ne aduce darurile bogate ale credinței, nădejzii și dragostei, iar noi cântăm alături de îngeri: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!” (Luca 2, 14). Există pe pământ pace și bunăvoire deoarece Cuvântul lui Dumnezeu a luat trup și a devenit om: „Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 14). De aceea în ziua Crăciunului slăvim iubirea lui Dumnezeu, Care Îl dăruiește lumii pe Fiul Său, Dumnezeu Cuvântul, și sărbătorim marea taină a unirii lui Dumnezeu și a omului, a firii celei dumnezeiești și a celei omenești. Domnul ia trup omenesc, fără să înceteze să fie Dumnezeu. Dacă primul Adam în rai a ieșit din mâna lui Dumnezeu în plenitudinea maturității, al doilea Adam, Hristos Domnul, intră în lume ca un copil slab, neajutorat, un nou-născut, care-și poate exprima dorințele numai prin lacrimi, având trebuință de îngrijire totală din partea mamei iubitoare. Copilul nu are nici putere, nici forță, însă tocmai în slăbiciunea sa el este împărat; în vulnerabilitatea sa există uimitoarea sa forță. Pruncul acestei peșteri îndepărtate din Betleem nu vrea să ne fie frică de El. El pătrunde în inimile noastre fără să ne înspăimânte, fără să dorească a ne da dovezi ale forței Sale, ale puterii Sale, ci doar cu iubire. El ni Se dăruiește nouă ca un Prunc și, în calitate de Prunc, noi nu putem decât să-L iubim la rândul nostru, să ne dăm pe noi Lui. Astfel Crăciunul este o sărbătoare a Pruncului Sfânt, care este Darul mai presus de daruri pe care îl face Dumnezeu-Tatăl lumii. În pregătirea noastră pentru această sărbătoare este necesar să insistăm mai mult în pregătirea duhovnicească pentru această mare sărbătoare creștină. Ne primenim casa sufletului prin post, rugăciune, spovedanie și primirea Sfintelor Taine, făcând acestea pentru că noi nu am uitat că de Crăciun sărbătorim Nașterea Domnului. Pentru românul ortodox această sărbătoare este un timp de bucurie, de rugăciune și de meditație adâncă la evenimentul unic din istoria mântuirii neamului omenesc petrecut în urmă cu peste 2.000 de ani în ieslea sărăcăcioasă din peștera Betleemului, când Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Om, ca pe om să-l mântuiască. Bucuria duhovnicească și veselia cerească pe care le simte creștinul în ziua Crăciunului nu le pot trăi cu nici un chip aceia care sărbătoresc doar ca pe o datină înduioșătoare, care are mai mult de-a face cu bucuriile obișnuite ale lumii, cu iarna, zăpada, focul din sobă și bradul. Nașterea Domnului este o zi plină de căldură și binecuvântare, pentru că simțim dragostea lui Hristos Care S-a întrupat pentru mântuirea noastră. Amin.

Purtarea icoanei Nașterii Domnului

Mersul cu icoana este ritualul liturgic prin care se vestește în toate casele, tuturor creștinilor, apropierea praznicului Nașterii Domnului Iisus Hristos. Această tradiție misionar-liturgică se menține și astăzi, în aproape toate zonele țării și se constituie într-o temă ce ar trebui studiată aprofundat din punct de vedere istoric, liturgic, misionar. Intrarea icoanei în casele creștinilor semnifică intrarea Domnului Hristos în „casa sufletului”. Acest ritual este o ierurgie prin care se aduce vestea Nașterii Domnului și se binecuvântează viața creștinului, acolo, în spațiul ambiant intim: casa unde omul viețuiește. Ca orice slujbă a Bisericii, și această ierurgie are rădăcini biblice. Purtând icoana în case, preotul se aseamănă îngerilor (Luca 2, 13-14) și păstorilor (Luca 2, 15-18, 20), care au adus întregii lumi vestea despre nașterea lui Mesia, în Betleemul Iudeii, precum a fost scris (Isaia 7, 14; Miheia 5, 1). Prin imagine sacră, icoana Nașterii Domnului „consemnează” fidel și definitiv, într-o sinteză teologică de mare forță, momentul major, unic și sfântor din iconomia mântuirii: Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Altfel spus, înomenirea Fiului lui Dumnezeu (Ioan 1, 14; Coloseni 2, 9; Evrei 1, 1-3) arată menirea înaltă pe care o are „casa cea de lut a sufletului” - trupul fiecărui creștin, chemat să devină, prin Hristos, cer al Lui! Intrarea icoanei în casele creștinilor semnifică, totodată, intrarea Domnului Hristos în „casa sufletului” creștinului, pentru a-Și face acolo locaș. Astfel preotul, cel mai de seamă dintre toți colindătorii care merg la casele creștinilor în zilele premergătoare Crăciunului, mărturisește și arată, prin icoana pe care o poartă, adevărul nașterii lui Hristos. Icoana, prezență reală a Pruncului Iisus, Îl aduce pe Acesta în maximă apropiere față de cei care Îl primesc. Preotul, ca purtător al harului

preoției și ca „iconofor” - căci poartă, ca un iconostas viu, icoana Nașterii Domnului -, face simțită în casele creștinilor prezența în și prin har a lui Fiului lui Dumnezeu Întrupat, pe Care Îl simte și „Îl vede numai omul care crede!”. Prin prezența preotului și a icoanei se binecuvântează casele, se înseninează sufletele, se alungă supărările, se alină bolile și toți creștinii își pregătesc inimile pentru colinde și pentru marele praznic care se apropie. „Mersul cu icoana” este o lucrare de apostolat, pe care preotul o împlinește, cu multă jertfelnicie, și astăzi, într-o lume care, deși se îndepărtează de Dumnezeu, are tot mai multă nevoie de El. Deplasarea preotului la casele credincioșilor face parte din strategia pastoral-misionară a Bisericii Ortodoxe și are o semnificație aparte. Preotul intră în casele credincioșilor, la invitația acestora din urmă, și cu prilejul unor evenimente sau situații concrete ale vieții creștine: citirea rugăciunilor la femeia lehză (în prima și a opta zi după nașterea unui copil), pentru spovedania și împărtășirea cu Sfintele Taine a celor bolnavi, la trecerea la cele veșnice a vreunui credincios. Însă, de câteva ori pe an, vine în casele credincioșilor, nu pentru a răspunde unor nevoi imediate legate de viața duhovnicească a acestora, ci mai degrabă pentru a împărtăși (și aceasta întotdeauna în legătură cu marile praznice) din bucuriile credinței, a se întări și a se încuraja reciproc, cler, popor. În acest sens, cu ocazia mersului cu icoana, preotul nu doar vestește bucuria Întrupării și invită pe credincioși la celebrarea liturgică, ci se descoperă ca părinte duhovnicesc. Preotul invită pe toți la prăznuirea sărbătorii. Amin

PROGRAM LITURGIC		
ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Marți - Vineri 21-24 decembrie	11 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰	AJUNUL CRĂCIUNULUI Preotul purtând icoana, vestește Nașterea Domnului la casele enoriașilor
Sâmbătă 25 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
Duminică 26 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
Luni 27 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

Hristos Se naște ca pe noi să ne mântuiască

În articolul al treilea al Crezului mărturisim adevărul de credință că Fiul lui Dumnezeu „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut om”. Cum s-a întâmplat Întruparea Fiului lui Dumnezeu aflăm din Sfânta Evanghelie în care vedem și împlinirea profețiilor mesianice care au vestit venirea lui Hristos. Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu S-a întrupat la plinirea vremii, atunci când omenirea era pregătită de providența divină pentru primirea Lui. Această pregătire s-a realizat prin legea morală naturală manifestată în conștiință, despre care ne vorbește Sfântul Apostol Pavel (Romani 1, 19-25). Cuvântul lui Dumnezeu pregătește lumea pentru venirea Sa prin prorocii Vechiului Testament. Faptele pe care le întâlnim în Vechiul Testament sunt simboluri care pregătesc oamenii în vederea Întrupării Cuvântului lui Dumnezeu. În Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-au împlinit toate profețiile mesianice, iar prin întruparea, nașterea, jertfa Sa pe Cruce, moarte, înviere și înălțare la cer, lumea a fost mântuită de păcatul strămoșesc al Protopărinților Adam și Eva. Profețiile mesianice au avut ca scop anunțarea venirii lui Mesia, prin care se va realiza mântuirea oamenilor. Ele apar odată cu începutul neamului omenesc. Astfel, Persoana Mântuitorului Se află prezentă în istoria mântuirii oamenilor de la început până la final. Nașterea Domnului a adus lumii lumina cunoștinței, adică a cunoașterii lui Dumnezeu, și, prin aceasta, căi către mântuire prin Hristos, Domnul vieții. De aceea, după cuvântul părintelui Cleopa, să ne pregătim, că vine Hristos în lume s-o împace și s-o înnoiască, căci lumea nu mai poate trăi fără El. Vine în casele și-n inimile noastre, să ne nască din nou, să ne ierte păcatele, să ne dăruiască Trupul și Sângele Său, să ne prefacă inima împietrită în Biserică vie, în altar de rugăciune și de jertfă. „Hristos Se naște, slăviți-L!”

PAROHIA
IZVORUL
TAMADURII

Subiți credincioși,
Bunul Dumnezeu să vă binecuvinteze
zilele Crăciunului
cu sănătate, pace și bunăvoință.

PAROH, Preot
Ioan Alupoaiiei